

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נ"ו.

עין משפט נר מצוה

קפב א מיי פ"א מהל' ו
 אסוקר בילא הל' ו
 סמו לאון קג
 ב מיי פ"א מהל' דעות
 הל' ח פ"א מהל' תשובה
 הל' ז ט"ש"ע ח"מ סמו
 תכ סעף לטו
קפג ג ט"ש"ע ח"מ ס'י
 רכח סעף א
 כג"ה:
קפד ד מיי פ"א מהל'
 אשוח הלכס יט
 סמו לאון קטח ט"ש"ע
 ח"מ ס'י רכח סעף ג:
קפה ה מיי פ"א מהל'
 ממכה הלכס יח
 סמו שס ט"ש"ע שס סעף
 ט"ו:
קפו ו מיי פ"א מהל'
 אשוח הלכס יט
קפז ז מיי פ"א מהל'
 כלס הלכס ה:

תורה אור השלם

- 1 וביציעו שמוח וקאספר
 נאספר עליו נביח ולא
 ידעתי קרעו ולא דמו:
 תהלים לה טו
- 2 הוא מוצאת ודיא
 שולח אל המיח לאמר
 לאיש אשר אלה לו
 אנכי יהיה ותאמר חבר
 קא למי החתמת
 ותפתילם והמשח
 האלה: בראשית לח כה
- 3 ולא תנו איש את
 עמיתו ואת מאלהיו
 כי אני אלהיכם:
 יקרא כה יז
- 4 גם כי אונק ואשוע
 שבתם תפתיל: איכה ג ח
- 5 שמעה תפילתי
 ושועתי האזינה אל
 דמעותי אל תגש פי גר
 אנכי עמך תושב בכל
 אבותי: תהלים לט יג
- 6 רק לא יהיה כאחאב
 אשר התמבר לעשות
 הרע בעיני יי אשר
 אשח: מלכים א כה
- 7 בה תראי ונהג ארתי
 נצב על חומת אקר ובידו
 אקרי: עמוס ו ז
- 8 בפקודי ביד מיניה פן
 תהיה רעתה חסם וחד
 ישמע בה על פני תמיד
 תלי ומקרה: ירמיהו ו ז
- 9 העם המכעיסים אותי
 על פני תמיד זכחים
 בנגות ומקשרים על
 הלבנים: ישעיהו סג ג
- 10 השם גבולך שלום
 חלב חסיהם ישיבעך:
 תהלים קמו די
- 11 והיה אם ירע ישראל
 ועלה מדין ועמלק ובני
 קדם ועלו עליהם:
 שופטים ג ו
- 12 והצנו עליהם
 וישחיתו את יבול הארץ
 עד בואך עזה ולא
 ישאירו מתיקה בישראל
 ושה ושור וחמור:
 שופטים ו ד
- 13 וידל ישראל מאד
 מפני מדין ויעקבו בני
 ישראל אל יי:
 שופטים ו ו
- 14 ולאבךם הטיב
 בעבורה ויהי לו צאן
 ופקד ותמרים ועבדים
 ושפחה ותבנית וגמלים:
 בראשית יב טז

נוח לו לאדם שיבא על ספק אשת איש בו. נקט הכי משום דבת שבע ספק אשת איש ופי' צוקנטרס משום דכל היוצא למלחמת צית דוד כותב גט לאשתו ע"מ שאם ימות יגרשה לא"כ אין זה כל היוצא אלף דוקא שיש להם אחין ואין להם בנים מיהו צוקנטרס לאו דוקא נקט יבס אלף שלא מתעגן ועוד קשה לר"ת דלמך צמקת שבת (ד' נו. וס' ד"ה גט) כל האומר דוד חטא אינו אלף טועה אמאי והא חזר אוריה מן המלחמה לא"כ ומיהו יש לחמת שהיו מתנין אם לא יחזור צוקף המלחמה ועוד קשה דמינח צפ' מי שחטאו (גיטין דף ע"ג. וס' ד"ה אמר) מנה היא צלומן הימים רבי יהודה אומר רבי היא כאשת איש לכל דבריה ר' יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת ואפילו לרבי יוסי חטא דוד דאינה מגורשת ודאי וכ"ת דהתם צלל אמר מעכשיו דמוקי לה בגמרא צלומר מעת שאני בעולם צלומר שעת אחת קודם מיתתי וצמלחמת ציתא דוד היו כותבים מהיום הא קמני בדיח צוקמפסא"ט מהיום אס מתי הימים שצנימים רבי יהודה אומר היא כאשת איש ומתני' דמי שחטאו (ס' נני מוכח דלמך מהיום לדלעיל מיניה קאי והא דלמך צגמרא צלומר מעת שאני בעולם מעת שהאו בעולם משום כיון דלמך אס מתי מתכוין לרחק הגרושין כמו שיוכל ואינו רוצה שמתגרש עד סמוך למיתתו והא דקאמר מהיום להראות שהאו רוצה שיחולו גרושין (ס' מהיום) ומפ' ר"ת דצמלחמת צית דוד היו מגרשין לגמרי צלל שום תנאי אלף היו עושין הדבר צללעו כדי שלא יהו קופלין על נשומיהן לנשואן לכן קרו להו ספק אשת איש ולכל הפי' קשה דלפילו צל על אשת איש ודאי טוב ממלצין מדקאמר דוד הבא על אשת איש מיתתו צמקן ויש לו חלק לעולם הבא צלל ממלצין כו'.

ו'א עוד א"א בשעה שעוסקין בנגעים ואחליות. כלומר לא מציעים אשתם שם שם צללים אלף אפי' עסוקים בלילות ממורות וגם אין עניינם לאשת איש ויש ספרים דגרסי בשעה שעוסקין בצרבע מיתות צ"ע):

דבתיב היא מוצאת. צלל אלף"ק כמו (איכה ד) וילת אש צליון שהיתה קרובה לאש כבר ולא שלחה לו אלף צמנו אס לא היה מודה לא היתה מפסקתו:

וא"ל דמעותי אל תהרש. אינו אומר שמע אל צכיי או ראה דמעותי אלף אל תחרש כלומר צטוח אני שלא תחרש דשערי דמעותי לא נעלתי):

התבו חוליות ונתן חול בין חוריא חלויא. אס לא היה חול צינמים היה מודה רבי אליעזר דכלי חשוד הוא הטפלים סביב לתנור מחזרת החוליות ומעמידתן זו אלף זו ומשום דנתן חול צינמים להפריד החוליות זו מזה מטהר ר"א והכי תנן צמקת כלים (פסקה משנה ח) חתכו לרוחו פחות פחות מארבעה טפחים טהור מרחו צטיט טמא משיסקינו לפחות צו סופגנים הרחיק את הטפלים ונתן חול או צרור צינמים צזה אמרו הנדה (ב)

וצללעו. צביל אשתי זו שמתחלה חטאתי צה כמו (בראשית צ) ויצן את הללע: שמוח ונאספר קרעו ולא דמו. אס קרעוני לא מלאו דס: ס' כדררש רבא. לטובה מעשה של דוד וצת שבע משלהם וספק אשת איש היא שהיוצא למלחמת צית דוד גט כריתות כותב לאשתו על מנת שאם ימות שתהא מגורשת מעכשיו ולא חוקק ליבס וכל אותן הימים היא ספק מגורשת אס מנת מגורשת מתחילה ואס לא מנת לא נתגרשה: היא מוצאת והיא שחנה. אע"פ שהיו מוציין אותה לשריפה לא אמרה להם ליהודה נבעלתי אלף שחנה לו למי שאלה לו אנכי הרה ואס יודה הוא מעלמנו יודה: עמיטו. עם אחו: צלונאס אספו. צלונאס דבריה לצרעה: אונאסס קרובה. לצל. פורענות אונאסס ממנה לצל: שמעה ספסלי. אין לשנותו מלשון צקשה שמצקש מאת הקצ"ה שישמע תפלתו אצל אל תחרש יש לשנותו מלשון צקשה ולומר צו אני צוטח שאין דרכך לשמוק ולא להחריש. אל תחרש אל תעשה אל מתן משמשין לשון צקשה ומשמין לשון עמיד כגון (מהללס קכא) אל ימן למוט הרי לשון צקשה ויאמר יעקב לא מתן לי מאומה (בראשית ו) הוא לשון עמיד: רק לא היה כחאצב ספייה דקרא אשר הסתה אותו איוצל אשתו: [אססך גולא. אשתך קטנה ככופ עמלן ושמע דבריה]: כל הסערים. שמתן נעעלו: מן משערי אונאס. הלועק על אונאס דברים אין השער נעעל צפניו: הכל ע"י שליח. נפרעים על כל עבירות ע"י שליח: וצידו. לא מסרה לשליח: פרגוד. מחילה שצין שעינה לצלל מרוס: אינו נעעל. להפסקי ראייתן מן המקום אלף תמיד רואה אותם עד שיפרע: וצידו ארך. משמע שהיא תמיד אללו ומשמש צה: על פני. ואין מחילה צינו לצין העצירה: אימסי גנולך שלום. כשחלב חטים ישביעך הקצ"ה: מנדא. כד שנותנים צו שעורים: נקיש ואסי סגרא. התגר מקקש וצא. ואני שמעתי הד מוקקש כדך כלי ריקס ששמע צו קול הברה כשמוקקשין עליו: וידל ישראל לעיל מיניה כתיב ויחננו עליהם וישחיתו את יבול הארץ: (אוקירו נשיכו. כדדו נשומיס: מחווא. עיר שהיה רבא דר צמוכה כך שמה: חסכו חוליות. מנור העשוי חוליות מנרפו צכצשן כדך כלי חרס וא"כ צירף החוליות ונתן חול צין חוליא לחוליא: ר"א מעשה. שאין זה כלי חרס אלף צנין כעין כלי גללים וכלי אדמה שאין מקבלין טומאה: והכמים מעמאין. דאזלי צת חוליות. שאר תנורים שלהם היו עשויים כעין קדירות גדולות ופיו למעלה וצורף צכצשן כשאר קדירות ומטלטלים אלף שהיו מושצו על הארץ או על להק ומדביק את טפילות העיט סביב על כולו לעשותו עד שיקלוט ויחזיק את חומו: עכנאי

(א) סנהדרין קו. ע"ש,
 (ב) [אמר כלי], (ג) אבות צביות
 מנ: פוטו י: מחוואס קו:
 (ד) י"א הנה, (ה) י"א חניה,
 (ו) [שעופות ג], (ז) [צביות
 לב:], (ח) [צ"ל אמר], (ט) כלס
 פ"ה [מ"ן צביות וכן הו'
 דכפ"י וע"י רש"ש], (י) [ד"ה אוקירו חר ד"ה
 מחווא], (יא) [פ"ה דגיטין
 ע"ש], (יב) [צ"ל מחיס],
 (יג) [ומסכת סנהדרין קו.
 גר להדיא בשעה שעוסקים
 בד' מיתות צ"ד], (יד) [וע"י
 חוס' צביות לב: ד"ה אלף,

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה תמכו וכו'
 הנה והטובה לכל
 ומית והעמאה נמתק:

גליון הש"ס

גב' ויש לו חלק לעוה"ב.
 עין משפט ד' ע"ב חוס'
 ד"ה היא מנדט:

מוסף רש"י

אל דמעותי אל תחרש.
 מללל כתיב את דמעותי
 תראה שמו מנה נחית
 היא לפני ואין ריחן להספול
 אלף שמתקבל לפני (ברכות
 גב). החבו חוליות. מנר
 של חרס שהאו עשוי כלי
 ומטלטל ומחילה צפניו כן
 הטיט ומנרפו צכצשן כשאר
 קדירות, ואס נעמח הצריכו
 המכוז נמלה ואס נתנו
 בעין זה שמתכו סביב סביב
 חוליות עגולות וחזר וחיברו
 צטיט של חול צין חוליא
 לחוליא, רבי אליעזר
 מטהר. עולמות, אשתי עוד
 ככל חרס שלף נרף צכצשן,
 והכמים מעמאין (ברכות
 ס').